

Илија — број једанаест

Прва грешка

Jeff Pippenger

2023-10-15

Побуна око Ароновог златног телета на почетку древног Израиља пророчки се подудара са побуном Јероваама на почетку десет племена северног царства Јефремовог. Ове свете историје представљају праслику побуне адвентизма 1863. године.

Наравно, постоје и други сведоци за 1863. годину, али Арон и цар Јероваам пружају сведочанства која леже преко историје 1863. године, а све те историје приказују покрет сто четрдесет и четири хиљаде, који је протестантски рог, не само током последњих дана шестог царства библијског пророштва, него све до завршетка времена милости. Те историје такође обрађују паралелну историју републиканског рога у шестом царству.

Уопштено говорећи, за оне који верују, веома је тешка истина да је Црква адвентиста седмога дана Божји остатак на крају света. То уверење је наша прва грешка. Не постоји никакав библијски доказ да лаодикијска црква представља народ који се подиже као застава за време кризе око недељног закона. Наша прва грешка јесте прихватање лажне претпоставке да је то тако. Застава на крају света састоји се од оних које су избацили чланови синагоге сотонине.

И подигнуће заставу народима, и сабраће изгнане Израиљеве, и скупиће расејане Јудине с четири краја земље. Исаија 11:12.

Лаодикијски адвентисти избацују оне који треба да буду застава.

Чујте реч Господњу, ви који дрхтите од Његове речи; ваша браћа која су вас мрзела, која су вас изгонила ради имена мојега, говорила су: Нека се Господ прослави; али Он ће се јавити на вашу радост, а они ће се постидети. Исаија 66:5.

Они који су барјак бивају избачени ради „имена“ Христовог. Име које изазива мржњу јесте Алфа и Омега, јер начело Алфе и Омеге јасно показује кога Црква адвентиста седмог дана представља у библијском пророштву. Парабола о десет девојака представља адвентизам.

„Прича о десет девојака из Матеја 25 такође приказује искуство адвентистичког народа.“ Велика борба, 393.

Прича се испунила на почетку адвентизма, и поново се испуњава дословно до последњег слова на његовом крају.

„Често ми се указује на причу о десет девојака, од којих је пет било мудро, а пет лудо. Ова прича се испунила и испуниће се до последњег слова, јер има посебну примену на ово време и, као и порука трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, August 19, 1890.

Lude device koje se bude i prepoznaju da nemaju ulja jesu Laodikejci.

„О стању Цркве које представљају луде девојке такође се говори као о лаодикијском стању.“ Review and Herald, August 19, 1890.

Борба мудрих девојака, представљених и као Филадельфијска црква, јесте са црквом која тврди да је јеврејска, али то није.

Ево, учинићу да они из синагоге Сатанине, који говоре да су Јевреји, а нису, него лажу; ево, учинићу да дођу и поклоне се пред ногама твојим, и да познају да сам те заволео. Откривење 3:9.

Сестра Вајт се осврће на овај стих у првој публикацији после великог разочарања.

„Ти мислиш да ће они који се поклоне пред ногама светих, (Откривење 3:9), на крају бити спасени. Овде се морам разликовати од тебе; јер ми је Бог показао да су ова класа били они који су се изјашњавали као адвентисти, али су отпали, и ‘поново за себе разапели Сина Божјега и изложили га отвореној срамоти.’ А у ‘часу искушења,’ који тек треба да дође, да покаже прави карактер свакога, они ће знати да су заувек изгубљени; и, савладани душевном муком, поклониће се пред ногама светих.“ Word to the Little Flock, 12.

У петом поглављу Исаије први пут се помиње песма о винограду, коју је Христос касније употребио.

Сада ћу запевати љубљеноме своме песму љубљенога мога о винограду његову. Љубљени мој има виноград на врло родном брегу; и огради га, и очисти га од камења његова, и засади га најизабранијом лозом, и сазида кулу усред њега, и ископа у њему и кацу; и надаше се да ће родити грозђе, а он роди дивље грозђе. А сада, о становници јерусалимски и људи Јудини, судите, молим вас, између мене и винограда мога. Шта се још могло учинити винограду моме, а да му нисам учинио? Зашто, кад се надах да ће родити грозђе, роди дивље грозђе? Исаија 5:1–4.

Парабола, било у Старом завету било у Новом, показује да је Божја црква одбачена од Бога зато што је одбила да донесе родове које је била подигнута да произведе. У петом поглављу Исаије, на завршетку параболе, одређује се казна винограду, док се уједно обећава да ће се подићи застава народима. Јасно је да виноград није застава.

Зато се гнев Господњи распалио на народ његов, и он је пружио руку своју на њих и ударио их; и горе су задрхтале, а њихови лешеве беху растрзани насред улица. При свему томе гнев његов није се одвратио, него је рука његова још пружена. И подигнуће заставу народима издалека, и довикнуће им с краја земље; и, гле, доћи ће брзо и хитро. Исаија 5:25, 26.

Када је Исус касније испевао песму као причу, Његов закључак био је подједнако одлучан.

Чујте другу причу: Беше неки домаћин који засади виноград, и огради га унаоколо, и ископа у њему кацу за вино, и сагради кулу, и даде га виноградарима под закуп, па

отпутова у далеку земљу. А када се приближило време плодовима, посла своје слуге виноградарима, да приме његове плодове. И виноградарии ухватише његове слуге, па једнога избише, другога убише, а трећега каменоваше. Опет посла друге слуге, више него првих, и учинише им исто тако. А најпосле посла им сина свога, говорећи: Постидеће се сина мојега. Али виноградарии, видевши сина, рекоше међу собом: Ово је наследник; хајде да га убијемо и да присвојимо његово наследство. И ухватише га, избацише из винограда и убише. Када, дакле, дође господар винограда, шта ће учинити тим виноградарима? Рекоше му: Те зле људе злом смрћу ће погубити, а виноград ће дати под закуп другим виноградарима, који ће му давати плодове у њихово време. Рече им Исус: Зар никада нисте читали у Писмима: Камен који одбацише зидари, тај поста глава од угла; то би од Господа, и дивно је у очима нашим? Зато вам кажем: узео је се од вас царство Божије и даће се народу који доноси његове плодове. И ко падне на овај камен, разбиће се; а на кога он падне, сатрће га у прах. И кад првосвештеници и фарисеји чуше његове приче, разумеше да о њима говори. Матеј 21:33–45.

Лаодикејска црква адвентиста седмога дана није застава која је подигнута. Виноград у последњим данима, који је био предочен древним Израилом, јесте лаодикејска црква адвентиста седмога дана, али ће постојати народ који доноси род који га оспособљава да буде првина, а то је оно што представља сто четрдесет и четири хиљаде.

Ово су они који се не оскврните са женама; јер су девственици. Ово су они који иду за Јагњетом куда год Оно пође. Ови су откупљени између људи, као првенци Богу и Јагњету. Откривење 14:4.

Као знак, они ће бити употребљени од стране Домаћина да саберу последњу жетву. Лаодикејска црква адвентиста седмога дана јесте виноград који је одбацио камен темељац Мојсијевих седам времена. Од те тачке па надаље уследио је постепени пад у све већу и већу таму. Знак ће бити „корен Јесејев“. Корен Јесејев, или Давид, представља управо последњу истину коју је Исус изложио цепидлачним Јеврејима свога времена. То је симбол начела Алфе и Омеге, које неверни виноградарии и древног и модерног Израиља одбијају да разумеју.

И у тај дан биће корен Јесејев, који ће стајати као застава народима; њему ће се незнабошци обраћати, и починак његов биће славан. Исаија 11:10.

Sestra Vajt i Džejms Vajt jasno utvrđuju da je pokret do 1856. godine postao Laodikeja; stoga, kada ona navodi da je ikada prihvatio poruku Laodikejcima? Nikada. Naša prva greška jeste prihvatanje tvrdnje da je Crkva adventista sedmoga dana bila pobedonosna crkva dok je prolazila kroz istoriju. Istina je sasvim suprotna. Ako prihvatimo tu prvu pogrešnu premisu, naše oči bivaju zatvorene za proročke činjenice koje uče drugačije. Na primer, sestra Vajt više puta ukazuje da istorija drevnoga doslovnog Izraela oslikava iskustvo i istoriju savremenog duhovnog Izraela. Često, kada upućuje na drevni Izrael kao na primer za savremeni Izrael, ona istovremeno navodi klasičnu izjavu apostola Pavla o toj istoj činjenici.

А све се ово догоди њима за пример, а написано је за поуку нама, на које су дошли свршетци света. 1. Коринћанима 10:11.

Апостол Павле у једанаестом стиху сажима претходних десет стихова.

Штавише, браћо, не бих хтео да будете у незнању да су сви оци наши били под облаком, и сви прошли кроз море; и сви се крстили у Мојсија у облаку и у мору; и сви јели исто духовно јело; и сви пили исто духовно пиће; јер су пили од оне духовне Стене која их је пратила; а та Стена беше Христос. Али на многе од њих Бог не беше благонаклон; јер бише оборени у пустињи. А ово бише примери за нас, да не желимо зла као што га и они жељаху. Нити будите идолопоклоници, као неки од њих; као што је написано: Народ седе да једе и пије, па устаде да се игра. Нити да чинимо блуд, као што неки од њих починише, и падоше у један дан двадесет и три хиљаде. Нити да кушамо Христа, као што га и неки од њих кушаху, и изгибоше од змија. Нити ропћите, као што и неки од њих роптаху, и изгибоше од истребитеља. 1. Коринћанима 10:1–10.

Павле и сестра Вајт не користе древни Израел као пример победоносног и праведног народа. Управо супротно. Павле сажима тих првих десет стихова у једанаестом стиху, а затим у следећем стиху износи поуку коју историја древног Израела треба да пренесе онима који ће видети.

Зато ко мисли да стоји нека пази да не падне. 1. Коринћанима 10:12.

Древни Израилљ пружа пример народа који је био позван од Бога, вођен од Бога, испунио Божја пророштва и бунио се против Бога на сваком кораку, те је на крају разапео Творца неба и земље! Адвентисти немају никаквих потешкоћа да признају ове чињенице о древном Израилљу, али ретко допуштају да намеравања опомена продере кроз њихово лаодикијско слепило. Они могу наводити одломке у којима сестра Вајт поистовећује цркву са зеницом Божјег ока, и она то јесте, али Божја љубав према Његовом народу не покрива плаштом њихово стварно стање. Оне које љуби, Он кори и кара. Колико год да је Божја црква зеница Божјег ока, Исус је сасвим јасно сажео Свој однос према тој зеници, Својој зеници.

О Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и каменујеш оне који су послани к теби; колико пута хтедох да саберем децу твоју заједно, као што кокош сабира своје пилиће под крила своја, а ви не хтедосте! Ево, ваша кућа оставља вам се пуста; и заиста вам кажем: нећете ме видети док не дође време кад ћете рећи: Благословен је Онај који долази у име Господње. Лука 13:34, 35.

Треба поставити следећа питања: „Да ли Исус заиста приказује крај помоћу почетка? Да ли древни Израилљ заиста представља савремени Израилљ?“ Проблем древног Израилља током целокупне његове историје био је у томе што су веровали да њихово наслеђе доказује да су они Божји народ, и стога да не могу бити ништа друго до Божји народ. Зато су у Јеремијино време тврдили да су храм Господњи.

Реч која дође Јеремији од Господа, говорећи: Стани на вратима дома Господњег, и тамо објави ову реч, и реци: Чујте реч Господњу, сви ви из Јуде, који улазите на ова врата да се поклоните Господу. Овако вели Господ над војскама, Бог Израилљев: Поправите путеве своје и дела своја, и учинићу да пребивате на овоме месту. Не уздајте се у лажљиве речи, говорећи: Храм Господњи, храм Господњи, храм Господњи — то је ово.

Јеремија 7:1–4.

Иста та обмана била је наглашена и од стране Јована Крститеља.

И крштаваху се од њега у Јордану, исповедајући грехе своје. А кад виде многе од фарисеја и садукееја где долазе на крштење његово, рече им: Породе аспидини, ко вам каза да бежите од гнева који иде? Родите, дакле, род достојан покајања; и не мислите, нити говорите у себи: Имамо оца Авраама; јер вам кажем да Бог може и од овога камења подигнути децу Аврааму. Јер већ и секира код корена дрвету стоји; свако, дакле, дрво које не рађа добра рода, сече се и у огањ баца. Матеј 3:6–10.

То исто погрешно схватање унутар адвентизма, које је симболизовано изразом „Храм Господњи, ми смо“ и тиме да смо Авраамово духовно „семе“, представља главно испољавање слепила Лаодикеје.

„Бог шаље веснике да кажу Своме народу шта морају бити и чинити да би били послушни Његовим законима праведности, које ако човек извршује, у њима ће и живети. Они треба да љубе Бога изнад свега, немајући других богова осим Њега; и треба да љубе свога ближњег као самога себе, чинећи му оно што би желели да он чини њима.

„Ниједно слово Божјег светог закона не сме се сматрати безначајним нити се према њему сме односити с непоштовањем. Они који преступају ‘Овако вели Господ’, стоје под заставом кнеза таме, у побуну против свога Творца и свога Искупитеља. Они присвајају обећања дата послушнима, говорећи: Храм Господњи, храм Господњи смо ми, док обешчашћују Бога погрешно представљајући Његов карактер, чинећи управо оно што им је рекао да не чине. Они постављају мерило које Бог није дао. Њихов пример заводи, њихов утицај квари. Они нису светлости у свету, јер не следе начела праведности.“

„Људи не могу показати веће неверство према Богу него тиме што занемарују светлост коју им Он шаље. Они који то чине доводе неукe у заблуду, јер постављају лажне путоказе. Они непрестано изопачују чиста начела....“

„Речима Светога Писма јасно нам се казује зашто је опустошење дошло на јеврејски народ. Имали су велику светлост, богате благослове и чудесан напредак. Али су се показали невернима поверењу које им је било поверено. Нису се верно старали о Господњем винограду, нити су Му приносили његове плодове. Поступали су као да Бога нема, и зато их је задесила невоља.“ Manuscript Releases, volume 14, 343–345.

Израиљ је веровао да ће, пошто су били избрани од Бога на почетку своје историје, увек бити Његов избрани народ. Још горе, веровали су и да ће их, зато што су Његов избрани народ, Он поштовати, упркос чињеници да су они одбијали да поштују Њега. У пророчком смислу, били су Његов избрани народ све док нису били разведени, али никада нису били народ какав је Бог желео да буду. Праведност избраног народа не одређује се према томе ко они можда мисле да јесу. Древни Израиљ је првенствени пример Цркве адвентиста седмог дана, али када се прихвати лажна премиса да они представљају сто четрдесет и четири хиљаде на крају света, тада се испољава слепило Лаодикије, као што се испољило и

код древног Израиља. Адвентизам верује и учи да су они Божји народ остатка на крају света, упркос јасним доказима који говоре супротно.

Што се више приближавамо завршетку времена милости, то порука лаодикијском народу мора постајати озбиљнија и непосреднија. Ако се та лажна премиса не одбаци ради истине, онда су примери Арона, Јеровоама и 1863. године сакривени под плаштом предања и обичаја. Сувише смо близу завршетку времена милости да бисмо се још дуже скривали под тим плаштом.

А ово је осуда: светлост је дошла на свет, а људи су више заволели таму него светлост, јер дела њихова беху зла. Јер сваки који чини зло мрзи светлост и не долази к светлости, да се не разоткрију дела његова. Јован 3:19, 20.

Историја отпадништава у адвентизму забележена је у Божјој пророчкој Речи. То је пророчка стварност. Први доказ за то јесте древни Израиљ. Древни Израиљ је историја непрестаног и све већег отпадништва, а ипак Библија и Дух пророштва уче да древни Израиљ представља праслику модерног Израиља. Колико год ово било жалосно, никада није било важније него сада, у ово садашње време, разумети ову истину. Оно што се открива са Откривењем Исуса Христа јесте чињеница да историја адвентизма као протестантског рога тече упоредо са историјом републиканског рога. Оба рога пружају један другоме другог сведока, и одбијање да се један од сведока исправно сагледа истовремено онемогућава да и други сведок буде препознат.

Линије Арона, Јеровоама и 1863. године означавају почетак савременог духовног Израиља, и тиме уједно означавају и почетак републиканског рога. Вест трећег анђела јесте упозорење против примања жига звери. Управо Сједињене Државе најпре доносе недељни закон, а затим приморавају читав свет да учини исто.

„Страни народи следиће пример Сједињених Држава. Иако она предњачи, ипак ће иста криза доћи на наш народ у свим деловима света.“ Testimonies, том 6, 395.

Пророчке истине повезане са кризом недељног закона не могу се одвојити од деловања Сједињених Држава. Звер из земље из тринаесте главе Откривења јесте шесто царство библијског пророштва, које влада седамдесет пророчких година према Исаји двадесет и три. Та звер из земље има два рога. Истине повезане са односом та два рога сада се отпечаћују, али само онима који изаберу да разумеју да Исус остварује распечаћивање Откривења Исуса Христа тиме што користи почетак једне ствари да би приказао крај једне ствари.

Сједињене Државе су отпочеле као шесто царство библијског пророчанства 1798. године, а током наредних шездесет и пет година, два рога која ће заједно пролазити кроз историју била су постављена у оквир који се могао препознати, али само од оних који су вољни да виде. Шездесет и пет година које су изложене у седмом поглављу Исаије започеле су 742. године пре Христа и завршиле се 677. године пре Христа. Од 1798. до 1863. године те године су се поновиле. Тих шездесет и пет година означава процес кризе у оба рога.

До 1863. године, почетни период пророчких „дана једнога цара“ из Исаије двадесет и треће био је окончан, и тиме су били успостављени пророчки путокази завршног периода „дана једнога цара“. Завршетак симболичних седамдесет година из Исаије двадесет и треће приказан је првих шездесет и пет година. Период од 1863. године до времена свршетка 1989. године јесте раздобље лаодикијске адвентистичке цркве, које је отпочело милеритским покретом и завршава се покретом сто четрдесет и четири хиљаде. Да бисмо разумели период на крају, морамо разумети период на почетку. Адвентизам то не може учинити, јер је његов почетак обележен одбацивањем Мојсијеве заклетве, која указује на самих шездесет и пет година које представљају почетак и завршетак адвентизма и Сједињених Држава.

Из тог разлога, а то је разлог од велике важности, овај чланак је настојао да утврди једну пророчку чињеницу коју сада отпечаћује Лав из племена Јудина. Та чињеница је да, ако нисте вољни да признате да је Црква адвентиста седмог дана одувек била у лаодикијском стању, онда логички нисте у стању да правилно разлучите историју адвентизма, а без правилног разлучивања историје адвентизма нисте способни да исправно идентификујете рог републиканизма.

Јер ако, пошто су познањем Господа и Спаситеља Исуса Христа избегли прљавштине света, опет у њих буду уплетени и надвладани, потоње им бива горе од првога. Јер би им боље било да нису познали пут правде, него кад су га познали да се одврате од свете заповести која им је предана. Али им се догодило по истинитој пословици: Пас се враћа на своју бљувотину; и опрана крмача у каљање у блату. 2 Петрова 2:20–22.